

Sexgeluiden

Apparaten zijn uitgevonden om het leven makkelijker te maken, en, daar twijfel ik geen moment aan, mijn leven ellendiger. Ik heb ooit eens een hele dag doorgebracht tussen een groep niet op te voeden pubers, waar iedereen met een boog omheen liep. En geloof het of niet, maar deze mensen riepen in een volle dag nog geen fractie van de razernij in mij op, als bijvoorbeeld een UPC mediabox in twee minuten.

Vanmiddag was het weer zover. We hadden nieuwe in-betweens opgehangen. Een prachtig product, uit de familie der gordijn-achtigen. Ze hingen mooi, maar bleven bij het openen en sluiten hopeloos hangen achter allerlei snoeren en kabels, van wie de meesten naar een UPC mediabox kronkelden, zo viel me gelijk al geïrriteerd op. Bij nadere inspectie bleek dat we de mediabox tijdelijk van stroom zouden moeten beroven, om de draden te kunnen verleggen. Direct ging mijn hart sneller kloppen, en ik verwelkomde in mijn hoofd die twee aloude emoties die opkomen zodra ik me in de buurt van een onbegrijpelijk apparaat begeef: handen-ten-hemel heffende moedeloosheid en schuimbekkende razernij.

Enfin, kabels werden losgekoppeld en opnieuw aangelegd, tot de gordijnen eindelijk probleemloos open en dicht konden. Toen ik alle stekkers van de mediabox weer aansloot, begon het ding zichzelf geheel ongevraagd opnieuw te installeren. Ook de televisie flitste naar eigen inzicht aan en uit, net als overigens de druk sputterende mediabox.

Nee hè, daar gáán we weer, piepte ik inwendig, en ging op de bank toe zitten kijken, als een kind, dat naar een te spannende film kijkt. Opeens moest ik een activeringscode ingeven, en een pincode, die ik allebei niet wist natuurlijk. Hoe zou ik ze in hemelsnaam moeten weten? Ik liep de trap op naar de zolder en werkte me door een hele rij ordners heen. Ik trok verhit en steeds woedender lades open en dicht, en uiteindelijk vond ik ook wel UPC-papieren, hele stapels zelfs, maar vooral met teksten als: 'Welkom bij UPC, ik ga u nu vertellen wat u allemaal kunt met de mediabox!'; met een foto van een vrolijk kijkend meisje ernaast.

Oh gruwel oh haat.

Bellen met UPC dan maar? Liever niet. Ik heb met die mensen telefoongesprekken gevoerd, die behoren tot de meest onverkwikkelijke uit mijn leven. Gelukkig wilde mijn vriendin Aimée wel namens ons bellen. Ze had al na 6 minuten iemand te pakken, en gaf me de instructies door die de UPC-medewerker benepen uit de telefoon mompelde. We maakten voortgang. Ineens floepte uit het niets de televisie aan, op geluidsniveau gehoorbeschadiging, op een kanaal waar twee mensen geheel ontkleed enthousiast de liefde met elkaar bedreven. Inclusief alle bijbehorende hoge gillets en gekreun.

‘Eh, ik geloof dat hij het weer doet!’ hoorde ik Aimée in de hoorn roepen, terwijl ik koortsachtig zocht naar de ‘zet zachter of liever maar helemaal uit’- knop. Dat viel niet mee, want die afstandsbediening is zo groot als een stokbrood. In de straat zag ik een groep mensen lopen, die met schichtig rondzoekende blik over hun schouder speurden, op zoek naar de bron van zoveel vrolijk sexgeluid.

Ik vond de juiste knop natuurlijk pas, toen Aimée alweer had opgehangen.

Toen ook de mensen in de straat weer gewoon verder liepen, keerde de rust definitief weer.